

Google keresés[Web](#) [Kerikata.hu](#)

Google Hirdetések

Bécquer, a halhatatlan költő

(Új Arc, 1994. december – 1995. február, III. évf., 11. sz., 21. o.)

© 1994-95 Ambrus Attiláné Dr. Kéri Katalin egyetemi docens

Sevilla híres fiai közül kiemelkedik Gustavo Adolfo Bécquer, a múlt században élt romantikus költő és író. 1836-ban született ez a festői és írói tehetséggel megáldott zseni, ám tüdőbaja 1870-ben véget vetett alkotói pályájának. Álmodozó gyermek volt, aki sok-sok testvérével együtt – korán árvaságra jutott. 18 évesen települt át szülővárosából Madridba, ahol bohém életet élt, itt vált a női nem nagy csodálójává és tisztelőjévé.

Az andalúz népköltészetén kívül a német irodalom – különösen Heine költészete – hatott Bécquerre. Művei sokfélék. Írt elbeszéléseket (*Leyendas*), verseket (*Rimas*) és leveleket (*Cartas*), és külön méltatást érdemelne publicisztikai munkássága.

Bécquer a romantika műveiből merítkezett, de tollát a modernizmus vezette. Témái: a szerelem, a csalódás, a nő szépsége, az elmúlás és költői hitvallása. Verseit sohasem láthatta nyomtatásban, azok csak halála után kerültek nyomdába. Csak sóhajtásnyi volt az élete, mégis műveiben a teljességet hagyta ránk.

Gustavo Adolfo Bécquer

XI. vers

(Fordította: Kéri Katalin)

– Tüzes vagyok, arcom bőre barna,
Én vagyok a szenvedély maga.
Lelkem nyugtalan kéjjel telve,
Engem keresel?
– Nem, te nem kellenél soha.

– Homlokom halovány, aranyfürtös hajam,
Ha akarod, örökre lehetek tied,
Gyöngéden óvnálak, mint kincsemet.
Nekem szóltál-e?
– Nem, én nem neked.

– Álom vagyok, nem létező alak,
Ábránd, mely ködből, fényből fakad,
Testem sincs, kézen sose foglak,
Soha nem szerethetlek.
– Jöjj, én téged akarlak!